

वाकोद येथील लोकांच्या मिटींगमध्ये श्री. मोठ्या भाऊंचे भाषण

प्रसंग- वाकोद येथील लोकांच्या मिटींगमध्ये श्री. मोठ्या भाऊंचे भाषण

दि. १२-१२-२०११, स्थळ -राजाभोज दरबार, जैन हिल्स, जळगाव

माझ्या गावकरी मित्रांनो, ख-या अर्थाने आज वाढदिवस साजरा झाला असं म्हणावलागेल. (टाळ्या) खरतर एवढ्या आतूरतेने मी वाकोदमध्ये पाहिले नाही पहिले दोन-तिन सोडून. (हास्य) आणि मला असं वाटत की श्रीराम मंदीराच्या निमित्ताने हे सगळं घडलं आहे, रामाच्या निमित्ताने हे घडलं आहे. (टाळ्या) आता त्याच्याच साक्षीमध्ये हे घडलेलं असल्यामुळे हे कायम टिकणार आहे याच्याबद्दल माझ्या मनात शंका नाही.

मित्रांनो, खूप जुनी परंपरा आहे आपल्याकडे कोणतीही निती येण्याच्या आधी धर्म निती आली होती. एकेकाळी धर्माच राज्य होतं आणि धर्मगुरुच पंतप्रधान असायचे धर्मगुरुच सगळ काही असायचे. आपण ७ वर्षांपर्यंत काम करत राहिलो तरीपण मनाला एक शल्य होत की गावाला एकात्मिक करण्यामध्ये मात्र आपण अयशस्वी झालो. आणि मुळ हा प्रश्न माझ्या मनामध्ये नेहमीच होता की गावाला एकत्र करण्यासाठी आपण तिथे जातो आहे, आहे तस वेगळं ठेवण्यासाठी नाही जात. आपल्याला गावाच्या राजकारणाशी तसा काहीच संबंध नाही आणि त्याच्यामुळे आपण हे सहज करू शकू

असं माझ्या मनाला वाटलं होतं. परंतु २, ४, ५, १० व्यक्ती समाजामध्ये नेहमीच अशा राहतील की ज्यांना चांगल्या गोष्टी पाहावल्या जात नाहीत. आणि म्हणून त्यांनी हा क्षण लांबवत लांबवत आजपर्यंत इथे आणला. असो जे काही असेल ते ज्याच त्याच्याजवळ आहे. वरून ईश्वर हे सगळं बघतोच आहे. आणि त्याच्यामुळे एक अशी घटना घडली जशी ती आपण राममंदीराचा स्लॅब टाकला आणि तो जवळपास पूर्ण झाला. गावामध्ये फार मोठ्या समस्या काही आता राहिल्या नाहीत. पाण्याची समस्या अजून आहे आणि आपल्या वाडीची समस्या अजून आहे. वाडीची समस्या जर मिटली तर मला अस वाटत की आपण सगळ गाव ख-या अर्थाने एक करू शकू. कारण ते जरी गावात पाहुणे म्हणून आले तरी ते आता गावाचेच आहेत आणि गाव ही त्यांचच आहे. म्हणून जस आपण इकडच्या भागामध्ये आपल्या मोठ्या गावामध्ये हे सगळ काही करू शकलो जे काही करणं शक्य होत ते तस वाडीसाठी सुद्धा आपल्या सगळ्यांना करता यायला पाहिजे आणि त्यांना सुद्धा या मुळ प्रवाहात आपल्याला आणता आलं पाहिजे अशी माझी मनापासून ईच्छा आहे.

महेश आणि रमेश या दोघांनी मिळून इथे परत आपला हा बाबूराव, या सगळ्यांनी आणि आता जे काही बोलले त्यांनी ही जबाबदारी स्वीकारावी आणि त्यांनी ती पार पाडावी जेणेकरून आपल एक गाव असं होईल की जिथे १० हजार माणस एका शब्दावर चालतात. आणि सगळ्यांच बर होवो अशी मनापासून ईच्छा बाळगतात. तुम्हाला राजकारणामध्ये कोणाला मत द्यायची आहेत कोणाला द्यायची नाहीत हे तुम्ही तुमच ठरवा, त्याच्याशी तसा गावाचा किंवा माझा काही संबंध येत नाही. आणि ते कायम राहूनही तुम्ही विकास साधू शकाल हे मनापासून मला वाटत. आजपर्यंत एवढे मॅबर असताना केवळ ७, ८ मॅबर्स हजर राहायचे याच्यापुढे ज्याही वेळेला ती वेळ येईल त्यावेळेला आपण सगळे जसे निवडून दिलेत ते सगळे एकाच कामासाठी निवडून दिले होते. म्हणजे इथे सगळ्यांचा विकास आपल्याला साधता यावा हेच काम आहे आपलं, बाकी आपल काही काम नाही. जात, पात, पक्ष याच्याशी आपल्याला काही घेणं-देणं नाही. ज्याला काम करायची ईच्छा आहे त्याला काम करता आलं पाहिजे. ज्याला नासधूस करायची आहे किंवा व्यसनाधिन व्हायच आहे त्याला तस होण, त्याला न होऊ देणं हे आपल्या सगळ्यांच कर्तव्य आहे. कोणाचही वाईट होऊन आपल जर भलं होणार असेल तर ते जास्त दिवस न चालणारी गोष्ट आहे कोणाचीही असो.

अगदी शांततेने आपण हे सगळं घडवून आणलं फार मोठी क्रांती आहे. आणि याच क्रांतीमधून खरं म्हणजे आज तुम्ही गांधीजींच्या स्मारकालाही भेट दिली असेल. गांधीजींचाच हा मार्ग आहे. गांधीजींनी शेवटपर्यंत आशा सोडली नाही. त्यांना अपयश पुष्कळ वेळा आलं, जस मलाही वाकोदच्या बाबतीत सांगाव लागेल की अपयश आलं. परंतु एवढी वेळ वाट पाहून, पाहिल्यानंतर हे घडून आलं याचा एक विशिष्ट आनंद आहे. (टाळ्या) पहिल्या पासूनच ते जर घडलं असत तर कदाचित हा विकास लवकर साधला गेला असता हे खरं आहे. परंतु जे झालं ते विसरू कारण भविष्याकडे नजर ठेवण गरजेच आहे. वाकोदमध्ये कोणताही माणूस व्यसनी राहणार नाही, उपाशी झोपणार नाही. इतरांशी जरी आपले मतभेद असले, विचारांचे भेद असले तरी परस्परांमध्ये वितूष्ट किंवा पारस्पारीक संबंधामध्ये, कौटुंबिक संबंधामध्ये त्या गोष्टीचा सुतराम असं चित्र आपल्याला दिसता कामा नये तरच आपण ख-या अर्थाने माणसं आहोत. तेवढी लहानशी गोष्ट जर आपल्याला जमणार नसेल तर हे जे गावाला तोडून ठेवणारे, विभागून ठेवणारे जे २, ५, १०, १२ माणसं असतील त्या माणसांच्या, त्यांच सुद्धा आपल्याला चांगलच करता आलं पाहिजे. कारण ते जोपर्यंत चांगले होऊ शकत नाही तोपर्यंत कुठे ना कुठे कोणाच्या नं कोणाच्या मनामध्ये हा प्रश्नचिन्ह काय राहिल. आपण त्याही लोकांना या मध्य-प्रवाहामध्ये आणायला पाहिजे आणि निर्भय होऊन आपल्याला जगता आलं पाहिजे. सगळ्यात महत्वाच निर्भय होऊन आपल्याला जगता आलं पाहिजे. जर आपण निर्भय होऊन जगू शकलो तर आपले प्रश्न आपण स्वतःच सोडवू शकू आणि जिथे जिथे तुम्हाला आवश्यकता असेल तिथे तिथे आम्ही मात्र तुमच्या पाठीशी आहोतच, तुमचेच आहोत. केवळ तुमच्या पाठीशी आहोत असं नाही तुमचेच आहोत. आणि तुम्हाला सगळ्यांना एक समजूनच जे काही करायच होत ते करत आलो आहोत. आपण पुढेही तिच प्रक्रिया चालवायची असेल तर याच्यापुढे कोणताही प्रस्ताव हा आपण सगळ्यांनी मिळून पाठवायचा आहे. म्हणजे त्याच्यात महेशही पाहिजे, त्याच्यात रमेशही पाहिजे. त्याच्यात इतर लोक जे आहेत ते सुद्धा पाहिजे. आणि तस असल तर खुप दुधात साखर पडणार आहे. मन नाही म्हणायला निश्चिन्न असं झालं होत. वाटायला लागल होत की अरे रस्तेच बांधायचे आहे आणि गटारीच करायला आपण वाकोदला गेलो होतो का? माणूस या अैहिक सुखांकडे बरचसं जास्त लक्ष देतो. परंतु त्याच्यापलिकडे जाऊन मानसिक सुख जे आहे आत्म्याला जी एक शांती मिळायला पाहिजे ती मात्र मिळत नव्हती. अस जरूर वाटायला लागल होतं की आपण पहिल्यांदा वाकोदला गेलो

तो उत्साह आणि शेवटी गेलो तो उत्साह हा कुठेतरी त्याच्यामध्ये फार मोठा फरक होता. ताई-आया-बहिणी घरात असून घरात असल्यानंतरही मी रस्त्यावरून जातो आहे हे माहिती पडल्याने बाहेर येत नाहीत असं त्यावेळेला कधी घडलं नाही आणि यावेळेला घडत होतं. म्हणून असं वाटलं की नाही आपला हा प्रयोग जो आपण करू इच्छितो तो, त्याच्यामध्ये कुठेतरी गालबोट लागल आहे, खराबा झाला आहे. पण गांधीजींच्या शिकवणीप्रमाणे काही असे आशेचे, निराशेचे डोंगर समोर आले तरी आपण घाबरता कामा नये आपण आपल जे ध्येय असेल त्याच्यापासून वेगळ होता कामा नये. सगळ्यांच चांगल ज्याच्यात असेल ते काम कराव अशी मनापासून ईच्छा ठेवून त्याप्रमाणे आपण वागलं पाहिजे.

गावातला लहानातला लहान माणूस ज्याच्याजवळ ४ एकर, ५ एकर शेती आहे असा असला तो, आ, नाही बाबूराव तो घणो मोटो हो गयो। आपणा वो संजू। हा संजू आहे. (श्रोते - गजानन दाभाडे) हं, गजानन आहे. तर या सगळ्या लोकांकडे बघता प्रत्येक माणसाने असं का होऊ नये? हा प्रश्न ख-या अर्थाने पुढे येतो. आता ज्यावेळेला आला त्यावेळेला माझ्याजवळ मला आठवत आहे याच्या मुलाला शिष्यवृत्ती मिळावी त्याला काहीतरी आर्थिक मदत मिळावी जेणेकरून, संजू ना? (श्रोते - हा संजू) जेणेकरून त्याच्या मुलाला इथे शिकता येईल जळगावला या अनुभूती शाळेमध्ये अस त्यांना त्याला वाटत होत. माझ्या मनात काय आलं थोडाफार वेळ त्या दिवशी होता, मी त्याला सगळी चर्चा केली त्याच्याशी आणि त्यानी मला, मी त्याला एक त्याला एक विचार त्याच्यासमोर ठेवला की अरे बघ ह्यावेळेला मी तुला मदत करीन पण पुढच्या वेळेला मात्र तु स्वतःच्या पायावर उभा राहायला पाहिजे तरच मी मदत करीन. तो म्हणे “कसं शक्य आहे? माझ्याजवळ ४ एकर, ६ एकर शेती आहे आणि आहे थोडाफार. परंतु त्याच्यावर एवढा खर्च मला काही करता येणार नाही. एका मुलाला दिड लक्ष रुपये, दोन लक्ष रुपये खर्च येतो. त्याच्यामुळे मला हे कसं करता येईल मला जरा अवघड वाटत आहे.” मी म्हणालो काही हरकत नाही मी तुला एक योजना सांगतो तुझ्याजवळ पाणी आहे ना? म्हणे आहे. तर आपण त्या पाण्याचा पुर्णपणे उपयोग करायचा प्रयत्न करू आणि ठिबकच्या माध्यमातून तुझ्या जीवनामध्ये, तुझ्या कुटुंबाच्या जीवनामध्ये आपण एक परिवर्तन घडवून आणू असं मला वाटत. त्याप्रमाणे कांदा, कापूस वगैरे लावून तो स्वतःच्या पायावर उभा राहिला यावेळेला त्यानी शिष्यवृत्ती मागितली नाही.

मित्रांनो, अशारितीने तुमच्यापैकी कोणीही माणूस स्वतःच्या पायावर उभा राहायला तयार असेल, सबंध गावच स्वतःच्या पायावर उभे राहायला तयार असेल तर त्या सगळ्यांना मी मदत करायला तयार आहे. (टाळ्यांचा कडकडाट) जात धर्म हा प्रश्नच येत नाही. काही लोकांचे व्यवसायच असे आहेत त्यांना असं वाटत की पैसा कमवण्यासाठी काही केलं तरी चालत आणि कराव त्या मताशीही मी सहमत नाही. कारण वाम मार्गाने कमवलेला पैसा हा सुद्धा जास्त न टिकणारा पैसा आहे. म्हणून आपणास आज सगळ्यांनी या दिवशी असा एक मनाशी आग्रह धरून निश्चितपणे ठरवलं पाहिजे की याच्यापुढे आम्ही आधी काय करायच आहे हे ते सांगू, कसं करायच ते ठरवू आणि आम्ही स्वतःच्या पायावर अशा पद्धतीने उभे राहणार आहोत हे निश्चित निश्चय करू आणि त्याच्यानंतरच भाऊंकडे जाऊ की आता आम्हाला हे करायच आहे तुम्ही सांगा कसं बसवायच. तुम्ही जर एक पाच शेतकरी असलात आणि एका जवळच पाणी असलं आणि त्याच्याजवळ तेवढी जमीन नसली तर चौघांनी ठरवायच की त्या पाचाला काय द्यायच. पाचव्याने ठरवायच की बुवा सगळ्यांच थोडथोड बरं झालं तर त्याच्यामध्ये मलाही बरं आहे.

आपला शेजारी आजारी असला तर आपण किती दिवसांनी आनंदात राहणार आहोत. आपण ताजमहाल सारखं घर बांधलं आणि बाजूला झोपडपट्टीच असली, चोहू बाजूनी झोपडपट्टी असली तर ताजमहालची मजा किती दिवस येणार आहे? जमणार नाही. आणि म्हणून गावातले जे काही सधन व्यापारी असतील, शेतजी असतील त्या सगळ्यांनी सुद्धा हा विचार करण गरजेच आहे की गावातील इतर माणसं कशी सुबत्त होतील. आणि तशी सुबत्ता नांदली तर मला असं वाटत की मी ज्या कामासाठी इथे आलो होतो ते काम झाल्यामध्ये जमा होईल.

ब-यापैकी आता आपल्याकडे सुविधा आहे. मला असं वाटत रोगराई, आपल्या इथे येणारे सगळे जेवढे काही म्हणजे शरीराला त्रासदायक ठरतील असे अशा सुविधा ब-याचपैकी आपल्याकडे चांगल्या झालेल्या आहेत. आपला हा लोहार ही आहे. हा आपल्या त्या आठवडे बाजारामध्ये अगदी मध्यभागी बसलेला होता आणि त्यानी सुद्धा त्यावेळेला मनाने त्याच्या ठरवलं की नाही आपण गावाच काम होत असेल तर आपण हालायला पाहिजे. त्याला जी काही थोडीफार मदत लागली ती आपण केली आणि तो तिथून हालला. मला असं वाटत की फार चांगली सुरुवात आहे. पण मंदीराच अतिक्रमण काढायला नाकेनऊ आले पण ते निघालं. मंदीरातलं अतिक्रमण कोणत्याही पोलीसाचा किंवा पोलीस पाटलाचा किंवा पाटलाचा भाग न घेता आपण काढू शकलो

ती फार चांगली घटना होती. आणि आज तो सुद्धा स्वतःच्या पायावर उभा राहून बरच काही काम करतो आहे अस मला सांगण्यात येत आहे. अशारितीने हे छोटे मोठे ५, १० व्यवहार, ५, १० लोकांचे असतात. परंतु त्याच्यामुळे गावामध्ये असा एक तणाव निर्माण होतो. कारण तो माणूस स्वतःच्या पद्धतीने तसे करायचा प्रयत्न करत असतो. मला असं वाटत की तिथे राममंदीराच्या एकुण प्रेरणेनी हे सगळं घडलेलं आहे. त्याच्यामध्ये हे आपले वारकरी पंथ नाही हो पण कोणत रे? अं? (श्रोते-वारकरी) हं वारकरी, तेच म्हणत होतो मी, वारकरी संप्रदाय यांनी या राममंदीराबद्दल खूप चांगली भुमिका घेतली आणि खूप त्याचा पाठपुरावा केला.

मला विद्यामंदीर राममंदीरापेक्षाही जास्त महत्वाच वाटत असत कारण विद्येमध्येही राम आहेच. आणि त्याच्यामुळे मी असा विचार केला होता की मी आधी शाळेकडे लक्ष देतो मग आपण राममंदीराच बघू. आणि राममंदीराच येत काम तोपर्यंत गावामध्ये एवढं म्हणजे असा वाईट दृष्य निर्माण झालं होतं की आता जवळपास सगळ्यांचीच ईच्छा, सगळ्यांनाच असं वाटायला लागलं होतं की आता राममंदीर काही होत नाही. पण त्याही वेळेला ईश्वराने सद्बुद्धी दिली आणि हे सगळं बाजूला ठेवून राममंदीराच काम झालं पाहिजे असं माझ्या मनात आलं ही सुद्धा रामानीच दिलेली बुद्धी आहे. आणि त्या बुद्धीमुळे आज तुम्हाला असं वाटायला लागलं की नाही काही असो जे काही असेल ते पण निदान इथे आपण हे सगळं विसरलं पाहिजे. ते याच्यापुढे गावातल्या शिष्यवृत्तीच काम असू द्या, गावातल्या पाण्याच काम असू द्या, गावातल्या रस्त्यांच काही असू द्या, तसलं कोणतही काम असू द्या. तुम्ही स्वतःच्या पायावर उभं राहून ते करायला तयार आहात हे पुढे ठेवा. त्याच्याचबरोबर आपल्याकडून काय अपेक्षा आहे हेही सांगा पण गाव चालवायची जबाबदारी मात्र तुम्ही स्वतः घ्या. कारण मी त्या गावाला जन्माला आलो, त्याच गावापर्यंत सिमीत राहिलो आणि इतर गावांना मी त्यादृष्टीने दुर्लक्षित केल तेही चांगल आहे. जस मी खरं पाहायला गेलो तर मी दहाच वर्ष तिथे होतो. पहिले पाच वर्ष आणि त्याच्यानंतरचे तिन वर्ष म्हणजे आठच वर्ष. ८, १० वर्षच त्या गावामध्ये राहिलो. परंतु त्याच्यातले, त्याच्यानंतरचे ४० वर्ष मी इथे काढले. आणि इथे आजूबाजूला जेवढी शेती आहे त्यांच्याकडेही आपल्याला लक्ष देण गरजेच आहे. परंतु आपल्याला हे ही सांगू ईच्छितो की जेवढ मी वाकोद मधून शिकलो त्याचाच उपयोग मला इकडेही होणार आहे. कारण सर्वसाधारणपणे मनुष्य जात त्याची आहे आणि आजचा हा जो काही काळ आहे त्याच्यामध्ये ते सारखच आहे प्रत्येक गावामध्ये

लहान मोठ्या प्रमाणामध्ये ते सगळ असं आहेच. एका जातीचे सगळे असले तरी हे आहे आणि दोन जातीचे, तिन जातीचे असले तरी हे आहे. तेव्हा हे आपल्या जणूकाही रक्तातच घुसून गेलं आहे ६२ वर्षांमध्ये की आपण एकमेकांशी झगडायलाच पाहिजे. पंचाईत अशी होते की केव्हा मराठे, केव्हा दुस-या एखाद्या जातीचे लोकं धनगर, कुठे भटजी, कुठे शेठजी हे सगळे कुठे ना कुठे आड येत राहतात. मग भटजी असो की शेठजी असो पण ते आड येतात. पाटील असो की साहेब असो तो आड येतोच. आणि त्या गावाचा हा जो विकासाचा दर आहे किंवा तो थांबतो. तो थांबू नये म्हणून आपण आज जी काही योजना जाहीर केली मला खुप आनंद देणारी अशी ती योजना आहे. असं चालू ठेवा आपण राहिलेली काम सुद्धा पुर्ण करू. पहिली जबाबदारी महेश आणि रमेशची ही आहे की त्यानी वाडीचा प्रश्न धसाला लावला लावला पाहिजे.

वाडीच्या प्रश्नाबद्दल मी खुप अभ्यास केलेला आहे. माझ्याजवळ सगळी अगदी तंतोतंत इंक आणि इंक याची माहिती आहे. मी त्याच्यासाठी एक रुपरेखा आखलेली आहे. आणि त्या रुपरेखाप्रमाणे वाडीच्या लोकांना तयार करायच याची जबाबदारी महेश ने घ्यावी, रमेश ने घ्यावी आणि त्यांनी दोघांमिळून जो प्रस्ताव आणतील वाडीच्या लोकांसाठी आणि वाडीसाठी तो आपण पुढे नेण्याचा प्रयत्न करू. परंतु एक आहे की ते जुजबी स्वरूपाच नको कायम स्वरूपी पाहिजे की आता हा झाला हा प्रश्न सुटला आता आपण पुढे चालू. त्यांच्या ती वस्ती लहान आहे कमी आहे, गावही लहान म्हणजे त्यामानाने ती लहान पडते. आणि त्याच्यामुळे तिथे काही फार जास्त असे खर्चाचे मोठमोठाल्ले डोंगर उभे राहिले तिथे असं नाही आहे. आणि विशेष म्हणजे त्यांच्याकडे पैसा आहे. ते अगदीच गरीब आहेत अशातला भाग नाही. ते दोन पैसे कमवतात, खुप मेहनत करतात आणि त्याच्यामुळे त्यांना सुद्धा याची जाणीव आपण करून दिली पाहिजे की बुवा तुम्हाला हे सगळं करायच आहे आणि तुम्ही हे केल्याशिवाय होणार नाही आहे. अजून काही थोडेफार प्रश्न आपल्या गावामध्ये असतील ते सुद्धा आपण सगळ्यांनी मिळून सोडवायचे आहेत.

याच्यापुढे आपण अशाच ऐक्याच दर्शन द्याव आणि पुढे चलावं म्हणजे मला सुद्धा जी काही थोडीफार खंत मनामध्ये होती ती निघून जाईल. आणि आपण सांगितल्याप्रमाणे जर आपण हे चित्र येत्या १२ महिन्यासाठी चालवलं तर मी आणि जगलो-वाचलो तर पुढच्या वर्षी तुम्ही सांगितल्याप्रमाणे निदान एक तासासाठी तरी मी वाकोदला येईल हे मात्र नक्की. (टाळ्यांचा प्रचंड कडकडाट)

१२-१२-१२ ची सुरुवात ही वाकोदच्या गावावरून होईल. (टाळ्यांचा प्रचंड कडकडाट) आणि त्या दिवशी आपल्या गांधी रिसर्च फाऊंडेशन तर्फे एक आपण प्रभातफेरी काढू संबंध गावामध्ये आणि सगळ्या गावामध्ये तो उत्सव साजरा करू. (टाळ्या)

अशी एक योजना बनवा तोपर्यंत जे काही सगळे आपले प्रश्न असतील ते संपलेले आहेत. प्रश्न हे जागेवर नाही संपले तरी त्याच काही बिघडत नाही पण मनामध्ये संपवून टाका. प्रत्येकाच्या मनामध्ये अशी नितळ भावना येऊ द्या की माझ्या शेजा-याच बरं झालं पाहिजे. “माझाच बरं झालं पाहिजे” हा जो काही विषय आहे तो सोडून द्या. त्याच्यामुळे आपल्या पिढ्यान् पिढ्या नष्ट झालेल्या आहेत. पिढ्यान् पिढ्या आपल्या बिघडलेल्या आहेत. आपण दारिद्र्यामध्ये राहिलो याच सगळ्यात मोठ कारण जर कोणत असेल तर आपण आपलं स्वतःच मन आहे.

आम्ही फार लहान असताना काहीही पैसे नसताना सुद्धा मोठं मन ठेवलं होतं. ते ईश्वराला त्याची फिकीर पडली आणि मोठ्या मनाला त्याने मोठचं करून टाकलं. परंतु लहान मनाला लहान मन करून तुमच्याकडे कितीही संपत्ती असली तरी त्याचा काही उपयोग होत नाही. म्हणून स्वतःजवळ दोन पैसे असले, स्वतःजवळ कोणतीही चांगली गोष्ट असली तर ती शेजा-याला देता आली पाहिजे असा विचार मनात ठेवा. आणि हा आपण ठेवला आहे हे चित्र आपण जर कायम ठेवलं तर मी आपल्याला सांगितल्याप्रमाणे जरूर करीन एवढे दोन शब्द सांगतो आणि आता मला बरेच लोकं भेटायला येणार आहेत त्यामुळे जावं लागेल. (टाळ्या)